

Първа глава

ЕТИКА И ПРАВИ – БАЛАНС МЕЖДУ ДОБРОТО И ЗЛОТО

21-ви век! Век на промяната! Век на мъчителната схватка между демоничното и божественото! Век на осъзнаването!

Както вече споменах в самото начало на тази книга, човешкият индивид винаги намира начин да оправдае миналото. Ех това старо, безгрижно време, освободено от превъзможни страдания, връхлетявали ни периодично и смущавайки душевния ни покой по идентичен начин с настоящи такива.

Четейки исторически мемоари и класически произведения, разбрах неоспорим факт, скъпи читатели, а именно, че най-сигурното нещо в света е способността ни да се променяме. Общото между различните епохи е, че във всяка една от тях са се редували периоди на възход и падения, прогрес и опустошение; състоятелност и фалити; надежда и депресия. Всеобхватната меланхолия потъва в забрава, търсейки утеха в красотата на младостта и “лекотата”, с които сме се справяли с трудностите, уповавайки се на предстоящи светли бъднини.

Човешката памет избледнява, запазвайки смислените си спомени, с единствената цел да продължи да поддържа свободата на духа и творческото съзидание на ума в личностното си развитие. В

29

противен случай под натиска на религия, власт, политика и прочее, човешкият индивид трудно би просъществувал през вековете.

В самия край на 20-ти век в стремежът си към независимост, хуманната личност претърпя промяна, развивайки нездравословен егоизъм и нетрезва субективна преценка относно моралните устои в обществото. А няма не е било така и преди 2000 години? Само можем да предполагаме или да се осланяме на факти...

Но нека да се върнем в настоящето. Съвременният човек с лекота започна да пренебрегва собствените си недостатъци и несъвършенства, прехвърляйки отговорността върху себеподобните си – в някои случаи буквално върху политиката на целия свят. Това беше “отплатата” на бързия технически напредък – масовото производство в икономиката успя да “промие” напълно нашето съзнание. Добрите обноски, както и с градените с години добродетели отстъпиха място на напрежението, сковаността и пошлостта. Човешкият вид избра пътя към

бавно, мъчително самоубийство.

За съжаление политиката, религията и другите подобни институции спомогнаха да се изгради нова представа относно ценностната система. Сякаш “рестартираха“ умствените и мисловните ни способности. На първо време, започнахме да крием слабостите си, опитвайки се с лъжи да се издигнем в собствените си очи. Вгълбени в себе си, поста-

30

вихме не само маски на лицето си, но и затворихме сърцето си за болките, разочарованията... както и за мечтите си, твърдо убедени, че по този начин градим така бленуваното материално подсигушено и комфортно житие.

Ужасяващ геноцид, безсмислени войни, изкуствено създаден глад, неконтролируема престъпност, порочна бедност, семейни конфликти, детско насилие... и прочее. Зло, пораждащо отчаяние, безнадеждност, агресия и хаос – хаос в семейството, хаос в културното наследство, хаос в душевните стремления. Това пък от своя страна спря цивилизованото усъвършенстване на човешката раса, тъй като помогна за развитието на разрушителен индивидуализъм и пагубна гибел върху формирането на обществената групов мисловност. Болезненото преследване на лични цели и желания стана философско учение, утвърждаващо отделния индивид като най-висша ценност. За съжаление това е идеалната основа за развитие на нарцисизъм, страх и необяснима агресивна враждебност, все качества, които тотално изолират състраданието, милосърдието и смирението. Човешките слабости взеха връх над трезвата мисъл и изключиха разумните действия.

Нима всичко гореизброено не улеснява настаняването на злото трайно в едно уж цивилизовано общество? Нима не разделя общността на малки къчета? Нима животът в такова общество не е иден-

31

тичен с живота на дивите зверове в джунглата, където оцелява не най-разумния, а най-силния по природа? Зная, че сравнението е ужасно, но нима обезверената тълпа, без лично чувство за отговорност, относно случващото се около нея, умее да сътвори стабилна нация?

Лесно е да търсим причините за своите несгоди извън нас, лесно е да съдим “страничните“ за допуснатите от самите нас фатални грешки, лесно е да “заровим главите си в пясъка, докато бурята от-

мине“. Отговорността за причинените щети в света е присъща на малцина. Истината обаче е, че замислим ли се ще достигнем до отговора, а именно, че всички ние, с действията или бездействията си, сме сътворили света, който ненавиждаме. Защото понякога злото идва, за да унищожи нещата, които сме смятали за добри, без да подозираме, че ни вредят.

Колкото повече се крием под розовите очила, отричайки ролята ни при формирането на демоничното, толкова повече се затваряме в свят, който е нереален, но за момента е създал комфортно убежище за гузната ни съвест. Защото доброто е добро не само за самите нас, а за цялото общество.

Колко просто би било нашето съществуване, ако отворим очите си за пороците си, възприемем личните си слабостите, търсейки пътя към добронамереността, защото именно тогава нашите несъвършенства ще се превърнат в преимущества.

32

Колко по-лесен би бил живота ни, ако станем по-внимателни и отзивчиви; ако се научим да ценим не само себе си, но и чувствата на другите; ако се научим как да укоряваме градивно и как да се радваме на дарбите на околните.

Да проумеем, че ние сме взаимно свързани индивиди – една малка микросистема – и всеки от нас подлежи на обективна преценка, всеки от нас, асимилирайки собствения си дълг и задължения, спомага за култивиране отговорността на цялото общество. Защото цивилизованото общество ще просъществува тогава, когато започнем да си оказваме взаимно доверие, когато се научим да комуникираме и дискутираме помежду си без екзалтация, когато се научим да постигаме консенсус чрез взаимни компромиси.

Вместо това, свободното съзнание се притъпява, човешкият вид се уеднаквява, безчестието тържествува, окичено с лаврите на властта. Разбира се, има обстоятелства, при които гнева към околните е основателен, но дори и тогава, най-доброто лекарство е да простим, а не да се обезверим. Картината, обрисоваща нашето общество е черно-бяла, т.е. съществуват два основни типа хора.

Първите са цинични индивиди, за които всичко в живота е базирано на мрака. Те забелязват само най-лошото в света и тотално отричат благородството, истината и красотата. Вследствие на черногледия си песимизъм и обезсърчение, те не само

33

допринасят за натрупване на излишна негативна енергия, но и, съюзявайки се със собствените си демони, подхранват злото в света.

Вторите пък, уморени от реалната действителност, развиват опасен оптимизъм. Поставят розовите очила и отричат всичко, което се случва около тях, с единствената цел да запазят здравия си разум, доколкото е възможно. Но както много пъти споменавам в книгите си – балансът във Вселената трябва да бъде поддържан, мили хора!

За да се случи промяната в света е нужно да намерим средата – там, където поемайки нашата роля за добруването на Земята, вместо да живеем по течението, бихме могли да допринесем за проникването на Светлината, която стъпка по стъпка ще разпръсне гъстия мрак, който сами си сътворихме през последните столетия. Защото за момента доброто умишлено се “покрива“, за да може да гледаме на Земята като на място, в което царува покрусата, гибелта и съкрушението. Само по този начин ще успеем да се включим в “матрицата“, нарушавайки сами равнотойното положение между силите на тъмнината и силите на светлината.

Нима това не е перфектния начин за станем “пластилин“ в ръцете на безскрупулния “елит“? Отнемайки единственото лекарство, поддържащо равновесието между благата и злините – НАДЕЖДАТА – започва да се руши ДОБРОДЕТЕЛНОСТТА, а на нейно място се налага ПОСРЕДСТВЕ-

34

НОСТТА. Откакто свят светува, “вирусът“ на злостта заразява все повече и повече хора. Не е ли време да отворим сърцето си за достопочтените човешки нрави? Как да поставим началото?

ИСТИНАТА, започнете не само да търсите ИСТИНАТА, но и да я възпитавате в себе си. Престанете да обременявате съзнанието си с лъжи, манипулации, интриги.

Аз например, колкото странно и налудничаво да звучи, от 15 години забравих за телевизия. Мисля, че в живота ми има достатъчно житейски предизвикателства, за да обременявам психиката си с излишен драматизъм и некоректни новини, изобразяващи само едната страна на монетата. Нямам никакво доверие на медийното пространство, поради което чета избирателно случващото се в света, винаги правейки обективна преценка – т.е. претеглям и двете страни на монетата. Твърдо вярвам, че истината е някъде по средата – без значение дали са новини, дали е вековна история, дали е политика...

и прочее.

Другото важно решение е да не бягате от БОЛКАТА чрез банални “удоволствия“, които потъпкаха образованието и културата. За това ще обясня по-обширно в частта “Светски ценности“.

Бих искала обаче като заключение на тази глава да направя кратко сравнение.

35

Казват, че когато си болен се научаваш да цениш здравето си; когато си сам се научаваш да цениш приятелството и любовта; когато си подложен на страдания се извисяваш духовно. Следвайки този ред на мисли, изводът е, че при допир с неприятностите и неволите бавно, но сигурно се приближавате до *търпението, отзивчивостта и великодушното*.

Казано накратко, чрез тъмнината преоткриваме светлината.

Изводът: приемането на болката е пътя към ПРОМЯНАТА! Или както е казал великият Достоевски:

“Ако искаш да промениш света, победи първо себе си“!